

Ніна Іванівна та Олексій Степанович Остапчуки вже давно на заслуженому відпочинку, але часто повертаються у спогади свого життя. А сьогодні вони поділилися ними з нами

Стежками Хмельницького краю

Як у народі мовиться: «Де родилася коза, там мила лоза». І це справді так, і стосується кожного, хто прийшов у цей світ із Божого благословення. Стосується це і родини Остапчуків. Вони багато років живуть у Рівному, але той рідний край згадують із великою любов'ю:

– Народилася я у селі Малий Правутин Славутського району Хмельницької області, – розповідає пані Ніна. – У нас були Великий і Малий Правутин. Колись був у селі пан і у нього було два сини. Пан вирішив поділити між синами землю: старшому дав Великий Правутин, а меншому – Малий Правутин, – так оповідали старші люди. Народилася я у 1950 році у сім'ї колгоспників. Мій тато – Іван Никифорович Авдієнко – був родом із Дніпропетровщини. Вони з мамою Софією Сергіївною були у Німеччині, де й познайомилися. Одружившись, вони розпочали сімейне життя на Дніпропетровщині, а після мого народження переїхали на Хмельниччину, де прожили все своє спільне життя. Сім'я була багатодітною – було семеро дітей. Батьки змалечку прищеплювали дітям любов до праці. Ми допомагали батькам, трудилися як у колгоспі, так і вдома. Наша сім'я спочатку жила з маминими батьками, а пізніше батько побудував свій будинок.

Село наше дуже гарне, довкола поля. За селом ріс ліс, до якого ходили по гриби та ягоди. У селі була сільська рада, школа, дитячий садок, клуб та медпункт. Церкву зруйнували у радянські часи, але

на Сильвестрівна. Вона у 10 років залишилася сиротою. Довелося піклуватися про менших братів та сестер, хоча й сама була ще дитиною та потребувала піклування. Сирітське життя було дуже тяжким. Подорослішавши, вийшла заміж та створила свою сім'ю, народила четверо дітей. Олексій після закінчення школи служив у війську, потім закінчив курси водіїв. У 1971 році ми одружилися, й Олексій переїхав у Рівне.

Ми часто згадуємо село, адже ми там виростили. Люди тоді були співучими, часто лунали у селі українські пісні. А якими рукодільницями були жінки: кожна вміла вишивати та ткати. У нас вдома був верстат, і мама ткала з конопель полотно, рушники, рядна, килимки.

У нашому селі жив дід Іван Герашкевич, який вичиняв шкури і шив кожухи. Кожен селянин займався якоюсь корисною працею.

Наш льонокомбінат завжди з нами

Після закінчення Рівненського ПТУ-5 Ніна Іванівна здобула професію прядильниці і прийшла працювати на Рівненський льонокомбінат у 1968 році.

– Чи подобалося вам працювати на підприємстві легкої промисловості? – запитую.

– Звісно подобалося, інакше б я там не працювала. Спочатку було тяжко, бо не було навиків. Машини тоді були тільки великі, малих ще не було. Я приходила й готувала машину до роботи. Колектив був хороший, за потреби допомагали один одному. Ми їздили на екскурсії, хо-

Завжди поруч

Олексій Степанович та Ніна Іванівна Остапчуки

нях, вона визнана ветераном праці.

Поруч з пані Ніною завжди був її чоловік – Олексій Степанович. Він залишив роботу водія та перейшов на льонокомбінат. Працював на карі у транспортному цеху, підвозив коротке волокно до агрегатів. У 1975 році він пішов вчитися у Рівненський текстильний технікум. Закінчивши його, працював майстром у чесальному цеху. Робота з людьми, перевірка, пуск та контроль технічного стану обладнання, контроль за якістю продукції, організація роботи працівників як на чесальних машинах, так і на агрегатах, прийняття машин із ремонту – це ще не весь перелік робіт, якими займався Олексій Степанович. Він також виконував багато громадських робіт: вів навчання у школі комуністичної праці, брав активну

Відгукніся, льонокомбінате!

Ніна Іванівна сповна була віддана Рівненському льонокомбінату, адже у її трудовій книжці лише два записи: прийнята на роботу і звільнена у зв'язку з виходом на пенсію. Олексій Степанович теж працював некороткий термін на цьому підприємстві. Льонокомбінат був для них другим домом. До речі, льонокомбінат забезпечив їх житлом, де їхніми руками створено сімейний затишок.

Душа колишніх працівників підприємства хоче, щоб слава льонокомбінату відгукнулася знову.

– Ми були на святкуванні 50-річчя Рівненського льонокомбінату і зустрілися з багатьма друзями, – каже Ніна Остапчук. – Ці зустрічі були дуже бажаними, тепли-

ною – було семеро дітей. Батьки змалечку прищеплювали дітям любов до праці. Ми допомагали батькам, трудилися як у колгоспі, так і вдома. Наша сім'я спочатку жила з маминими батьками, а пізніше батько побудував свій будинок.

Село наше дуже гарне, довкола поля. За селом ріс ліс, до якого ходили по гриби та ягоди. У селі була сільська рада, школа, дитячий садок, клуб та медпункт. Церкву зруйнували у радянські часи, але зараз будують нову.

Згадуючи своє село, я повертаюся в часи мого дитинства та юності. У кінці нашої вулиці був красивий вітряк, діти бігали туди гратися. Довго він стояв, як сирота, забутий людьми. Через те, що ним не користувалися, він почав занепадати та руйнуватися. Тоді його розібрали, і не лишилися й сліду від того помічника селян, який так часто молів зерно, похитуючи своїми велетенськими крильми. Через деякий час зробили новий сучасний млин.

Була у нашому селі ще й кузня. Робили там ворота, скоби, сани, сапки та інше. На полях сіяли зернові культури, цукрові буряки. На фермі були гуси, кури та вівці. Господарство ще тримається до цього часу.

Так як на час нашої розмови з Ніною Іванівною її чоловік був зайнятий риболовлю, то їй довелося розповідати і про нього. Адже вона його добре знає з самого дитинства, бо жили на одній вулиці і ходили в один клас.

– Батько Олексія працював у магазині, а мама – у ланці. Їх молодість припала на роки війни, тому довелося скуштувати багато горя. Батька під час окупації німці направили на навчання у Новоград-Волинський у школу СС. Він звідти втік і прийшов додому. Тоді вони його відправили на роботу до Німеччини. Він і від Бауера втік, добрався товарними вагонами. Коли добрався у село, його призвали до армії. На війні він був поранений, півроку лікувався у госпіталі у Сочі. Після одужання його направили на російсько-японську війну. Удома отримали на нього похоронку, але доля подарувала йому життя, і він повернувся у рідне село.

Зазнала горя й мати Олексія – Гали-

на. Її припало працювати на Іванівському льонокомбінаті у 1968 році.

– Чи подобалося вам працювати на підприємстві легкої промисловості? – запитує.

– Звісно подобалося, інакше б я там не працювала. Спочатку було тяжко, бо не було навиків. Машини тоді були тільки великі, малих ще не було. Я приходила й готувала машину до роботи. Колектив був хороший, за потреби допомагали один одному. Ми їздили на екскурсії, ходили на паради, брали активну участь у житті льонокомбінату.

Спочатку я старалася виконувати норму, а пізніше працювала на півтори норми. Була хорошим працівником у бригаді. Деякий час була проформом бригади. Учніці ПТУ проходили у мене виробничу практику.

За хорошу роботу Ніна Іванівна була нагороджена грамотами, цінними подарунками та дипломами виставки досягнень народного господарства (ВДНГ) 1986 року та за успіхи в економічному і соціалістичному розвитку УРСР. Ніна Іванівна була передовиком у соцзмаган-

кінчивши його, працював майстром у чесальному цеху. Робота з людьми, перевірка, пуск та контроль технічного стану обладнання, контроль за якістю продукції, організація роботи працівників як на чесальних машинах, так і на агрегатах, прийняття машин із ремонту – це ще не весь перелік робіт, якими займався Олексій Степанович. Він також виконував багато громадських робіт: вів навчання у школі комуністичної праці, брав активну участь у художній самодіяльності підприємства, де займав перші місця. Був дружинником, заступником секретаря комсомольської організації транспортного цеху, членом комітету цехової профспілки, раціоналізатором. А у результаті – подяки, грамоти, зміна отримувала перехідний червоний прапор.

Ось такими були працівники Рівненського льонокомбінату! Праця, переплетена льоном, дарувала людям чудову продукцію і славу могутньому текстильному підприємству, існування якого раптово обірвалося, засмутивши душу кожного працівника.

працював некороткий термін на цьому підприємстві. Льонокомбінат був для них другим домом. До речі, льонокомбінат забезпечив їх житлом, де їхніми руками створено сімейний затишок.

Душа колишніх працівників підприємства хоче, щоб слава льонокомбінату відгукнулася знову.

– Ми були на святкуванні 50-річчя Рівненського льонокомбінату і зустрілися з багатьма друзями, – каже Ніна Остапчук. – Ці зустрічі були дуже бажаними, теплими та незабутніми. Добре, що процес відродження льонокомбінату розпочато. Добру справу робить його власник – Олег Червонюк. Ще нема переробки льону, але сподіваємося, що такий час незабаром прийде. Бажаємо Олегу Казимировичу здоров'я, успіхів у праці, натхнення, процвітання галузі, щоб не згасла зацікавленість до Рівненського льонокомбінату. Ми йому віримо і впевнені, що все буде добре на підприємстві, адже ми всі разом з ним.

Лариса ГЛОВАЦЬКА

